

LBRIS

We know
books

LAURA KNEIDL

Frica nu există

Traducere din limba germană

LAURA GODINA

Capitolul 1

Stăteam holbându-mă la ușa plină de zgârieturi, pe care vopsea aproape că nu se mai zărea, ezitând parcă să răsucesc cheia. Cum am reușit să ajung aici? Până acum câteva ore, eram fericită, cum nu fusesem niciodată în viața mea, iar acum mă aflu aici. Singură. Disperată. Cu inima distrusă. Într-un hol de motel sărăcăcios, în care tot ce se vedea era murdăria de pe pereți. Mai jos, pe coridor, se auzea scheunatul unui câine, ceea ce avu ca efect faptul că sonorul unui televizor a fost dat la maximum, astfel încât aveam impresia acum că puteam înțelege foarte bine vocile ridicate, de parcă m-aș fi aflat în mijlocul lor.

Crăciun fericit, Sage!

Lacrimile mi-au împânzit din nou ochii, însă m-am forțat să nu clilesc. Nu mai voiam să plâng din nou. Era probabil un miracol că încă mai aveam lacrimi. Din cauza ochilor înlăcrimați și a suspinului care îmi distrăgea atenția de la condus, a trebuit să mă opresc de mai multe ori pe marginea șoselei pe drumul dintre Brinson și Melview. Și, de fiecare dată, am simțit impulsul de a mă întoarce pentru a-i cere iertare. Totuși, privirea glacială a lui Luca și ultimele lui cuvinte mi s-au întipărit în minte și în inimă ca arse de un acid. *Dispari!*

Nu voia să mă vadă vreodată. Mi-ar fi plăcut să cred că vorbise așa cu mine numai din cauza unei mândrii lezate. Însă bănuiesc că, de fapt, era probabil fericit că dispărașem din viața lui după ce îl mințisem. Poate că se afla chiar acum într-unul dintre cluburile pe care le ura atât de mult, și asta numai pentru a da uitării momentul petrecut împreună.

Numai ideea că mâinile lui puteau descoperi corpul unei alte femei îmi provoca o stare de greață. Senzația de vomă mă copleșea atât de puternic, încât am răsucit haotic cheia în ușă, numai pentru a fi sigură că pot ajunge la timp la baie. Mirosul de stătut de mâncare chinezească mi-a tăiat instantaneu respirația. *Grozav!*, m-am gândit. Încercam să respir numai pe gură. Deoarece în cameră nu era suficientă lumină din cauza perdelelor trase, am descoperit întrerupătorul doar pipăind locul de lângă ușă. Cu vârful degetelor, am simțit tapetul aspru și lipicios de pe perete. Găsisem, în sfârșit, întrerupătorul. Lampa de pe tavan pâlpâia doar, dând impresia unei camere austere, care nu era cu mult mai încăpătoare decât dubița mea. În fața patului acoperit cu o pătură subțire, de culoarea vomei, se afla un scrin care arăta ca și când în orice moment se putea destrăma sub greutatea unui televizor vechi, cu tub catodic. Pe parchet erau lipite firimituri maronii, care se asemănau cu fecalele de șoareci.

Mă simțeam îngrozitor și nu mai puteam să-mi rețin lacrimile care îmi ardeau ochii. Am intrat clătînându-mă în cameră și am izbucnit dintr-odată în plâns. Cu cinci luni în urmă, când sosisem în Melview, fără un acoperiș deasupra capului și fără niciun ban în cont, avusesem un sentiment incredibil de libertate. Era ca o foaie albă, goală, care îmi oferea șansa să-mi modelez viitorul după propria mea imaginație. Acum, mă aflam în fața unui gol care mă făcea să mă simt singură și disperată. Am tras ușa după mine și am pus lanțul. Chiar și așa, dacă cineva ar încerca să pătrundă în cameră, nu i-ar fi foarte greu să distrugă pereții subțiri din carton cu o lovitură puternică. Totuși, eram mult prea amețită ca să-mi fac griji din cauza bărbatului slinos pe care îl întâlнисem la intrarea în motel. Alan nu mă putea găsi aici, iar acesta era cel mai important lucru. La recepție am plătit în numerar și m-am înregistrat sub un alt nume, iar motelul nu părea să fie un loc prea interesant, care ar fi putut stârni curiozitatea cuiva.

Mi-am pus neglijent rucsacul pe jos, m-am îndreptat spre pat clătînându-mă și m-am aruncat pe saltea. M-am ghemuit sub pătură

și, în ciuda constituției mele firave, am auzit cum patul scârțâie sub greutatea corpului meu. Încercam să ignor duhoarea lenjeriei de pat și mă bucuram, în același timp, de întunericul care se lăsa și care făcea ca lumea din afara încăperii să dispară, chiar dacă tot ceea ce simțeam încă mă ținea prizonieră.

Probabil că ar fi trebuit să-mi fac mai multe griji din cauza amenințării lui Alan, și anume aceea de a mă lua cu forța înapoi în Maine. Însă mintea mă ducea acum numai la Luca și la răceala din ochii lui în momentul în care îi spusese cu un ton de reproș că tot ceea ce simțisem după singura noastră noapte petrecută împreună fusese numai o senzație dezgustătoare. Cum am putut să spun așa ceva? Cum am fost în stare să-l las să creadă că regretam timpul petrecut împreună?

Am suspinat și mi-am strâns buzele pentru a reține sunetele care intenționau să-mi iasă pe gură. Însă totul era în zadar. Nu-mi mai puteam stăpâni lacrimile. Tremuram din tot corpul și am început să plâng până când nu am mai putut respira. Simțeam o durere în abdomen când am încercat, cu toată puterea, să trag aer în piept. Sub pătură, aerul era destul de înăbușitor, iar sunetele care ieșeau acum din mine păreau să fie atât de puternice, încât nu am auzit telefonul care suna într-unul dintre buzunare.

Am dat brusc la o parte pătura care mă acoperea și m-am întins deasupra marginii patului pentru a prinde cureaua rucsacului. Cu privirea încețoșată, mi-am scos telefonul mobil, care încetase să mai sune. Îmi simțeam inima cum bătea de parcă ar fi dorit să-mi sară din piept, iar eu speram din tot sufletul meu să fie Luca acela care încerca să mă sune, pentru a clarifica lucrurile dintre noi. Totuși, nu era numele lui pe ecranul telefonului mobil, ci acela al lui April.

Cu telefonul în mână, mi-am tras din nou pătura deasupra capului. Lumina țipătoare a ecranului mă orbea acum. Mi-am ținut ochii închiși și, înainte de a realiza cu adevărat ce aveam de gând să fac, mi-am deschis lista de contacte și m-am oprit la numele lui Luca. Degetul mare îmi tremura deasupra tastei cu simbolul verde. Numai o mișcare, numai un singur clic mă despărțea de glasul lui. Însă ce

ar fi trebuit să-i spun? Și, înainte de toate, ar fi avut dispoziția să mă asculte? Bănuiesc că nu. După tot ceea ce îi spusese în acel moment, nu puteam să-l învinovățesc de nimic.

Înainte de a lua vreo decizie, telefonul începu din nou să sune. Era April, care încerca să ia legătura cu mine.

Nu eram încă pregătită să-i răspund la întrebări sau să-i aud reproșurile, fiindcă se întâmplase exact ceea ce mă avertizase. April era acum pusă în situația de a fi de partea unuia dintre noi. Am lăsat telefonul să cadă pe saltea, ca și când husa din plastic mi-ar fi ars degetele, și mi-am adâncit fața în mâini. Numai gândul de a-l pierde, nu numai pe Luca, dar și pe April, era de nesuportat.

Nu-mi puteam da seama cât de mult am plâns sub pătură și de câte ori sunase telefonul în tot acest timp, însă m-am cufundat într-un somn neliniștit, din care o dată la cinci minute mă trezeam înspăimântată, pentru ca apoi să cad din nou în coșmaruri. Și asta până când piuitul telefonului m-a readus cu totul la realitate. Cu privirea încețoșată și cu genele lipite de atâta plâns, am apăsat pe ecran.

Luca!

Niciodată nu au avut patru litere un impact atât de puternic asupra ființei mele. M-am ridicat în pat și mi-am alungat rapid starea de somnolență care îmi ținea ochii prizonieri, pentru a putea răspunde apelului. Însă toată speranța a dispărut în momentul în care am privit încă o dată mai atent ecranul.

Nora!

Cum îndrăznea Alan să mă sune încă o dată? Ar fi trebuit să-și dea seama cât rău lăsase în urma lui. Nu era suficient? Sau fericirea lui era nefericirea mea? De fapt, nu ar fi trebuit să răspund atunci, ar fi trebuit să blochez numărul. Însă faptul că știa despre Luca și îi cunoștea adresa, mă făcuse de fapt să nu-i ignor apelul. Îmi simțeam corpul tremurând și, deși nu îmi doream asta, am răspuns apelului.

– Ce vrei? am întrebat printre dinți.

Timp de o secundă, nu s-a mai auzit niciun sunet.

– Eu... am vrut să-ți urez Crăciun fericit, se bălbâi Nora nesigură.

Eram atât de surprinsă să-i aud vocea, încât pentru un moment nu am putut rosti nimic. Eram atât de convinsă că Alan era cel care mă sunase de pe telefonul Norei, încât nici nu-mi trecuse prin minte că ar putea fi chiar sora mea.

– Îmi pare rău, am răspuns ezitant. Și eu îți doresc Crăciun fericit! Tocmai acum m-am trezit.

– O, ai dreptate! Îmi pare rău. Uit mereu diferența de fus orar. Din vocea ei nu părea să reiasă că îi părea într-adevăr rău. Doar mă plictiseam. Aștept momentul în care mama și tata se vor trezi, ca să-mi pot desface cadourile.

Mama și tata. Tata. Tata. Tata. Simțeam cum un fior rece îmi cuprinde spatelul, iar teama de Alan, care în aceste momente trecuse în plan secundar din cauza durerii provocate de despărțirea de Luca, își făcea acum simțită prezența. Chiar înțelesesem bine ce tocmai spusese Nora?

– Alan și mama încă dorm?

– Da, afirmă ea, gâfâind de nerăbdare. Tocmai ți-am spus asta.

– Așa este, am răspuns, râzând nervos și frecându-mi fruntea.

Asta însemna că Alan *nu* era pe drum spre mine. Am simțit dintr-odată cum încordarea și grija mă părăsesc. În același timp, simțeam în tâmpile o durere de cap înțepătoare.

– Cadourile mele au sosit la timp? am întrebat-o pentru a-i distra atenția, ca să nu observe sentimentul de ușurare care îmi cuprinsese corpul.

– Da, sunt toate sub pomul de Crăciun.

– Atunci, este totul în regulă. Îmi era teamă că am trimis totul cu întârziere.

Dusesem toate cadourile pentru familia mea la poștă chiar la începutul săptămânii – bineînțeles, fără a scrie pe pachet adresa expeditorului. Pentru Nora cumpărasem o agendă cu pasărea Kiwi pe copertă, pentru mama am confecționat un lanț din noua mea colecție și, pentru a nu trezi nicio suspiciune, am cumpărat și pentru Alan un aftershave ieftin.

– Este într-adevăr păcat că nu ești și tu împreună cu noi, spuse Nora.

– Ai dreptate, am afirmat, dându-mi mirată seama că, de fapt, nu era chiar o minciună.

Dacă m-aș fi dus la Maine în loc să-l însoțesc pe Luca la Brinson, poate că acum am fi fost împreună. Ar fi trebui atunci să suport pentru câteva zile prezența lui Alan, și asta ar fi însemnat să-mi reintălesc trecutul.

Nu, nu ai fi făcut asta. Nu aș fi putut să suport din nou apropierea lui Alan, după ce deja văzusem că viața poate fi trăită și fără teamă. Și asta nu ar fi fost corect față de Luca. El merita ceva mai bun, o femeie care să nu ducă pe umeri o asemenea povară și, în primul rând, o persoană care să fie sinceră cu el. Atât timp cât Alan exista și făcea presiuni asupra mea prin intermediul Norei, era ca și când între mine și Luca ar fi existat o a treia persoană, nedorită, de existența căreia, pe de o parte, Luca nu știa nimic, iar pe de altă parte, despre care nici nu puteam să-i mărturisesc adevărul. Și, cu fiecare zi care trecea, l-aș fi mințit în continuare.

– Trebuie să închid, spuse Nora brusc. Mama și tata s-au trezit. Cu siguranță te vor suna mai târziu. Salutări lui Luca, spuse ea, întreprupând telefonul înainte să-mi pot lua rămas bun sau să pot clarifica lucrurile.

Buimăcită și încă prizoniera cuvântului „tata“, m-am holbat la telefonul mobil care îmi arăta că vorbisem cu Nora trei minute și douăzeci de secunde, până când ecranul încetă să mai lumineze și deveni negru. O parte din mine era cuprinsă de sentimentul de ușurare, determinat de faptul că Alan nu se afla pe drum spre mine. Cealaltă parte era pur și simplu furioasă pe Alan, pe întreaga situație și, mai ales, furioasă pe mine însămi. Cum am putut fi atât de naivă încât să cred că ar fi venit la Brinson cu scopul de a mă lua acasă? Încercase doar să mă intimideze. Cum de nu îmi dădusem seama mai repede de asta?

Nu le-ar fi lăsat niciodată singure pe mama și pe Nora de sărbători și de Anul Nou. În toți anii în care se purtase urât cu mine și mă dominase, nu-și pierduse niciodată cumpătul, întotdeauna știuse să se controleze. Fusese mereu conștient de faptele lui și era

în stare să facă orice pentru ca secretul nostru să nu fie divulgat. Să-și abandoneze propria fiică doar pentru a-și vizita spontan fiica vitregă, care acum era majoră, ar fi făcut o impresie falsă. Acest lucru ar fi trebuit să mă pună pe gânduri, însă teama de el mă orbise complet.

Îmi țineam strâns telefonul în mână. Mi-aș fi dorit în acel moment să arunc cu el în perete pentru a-mi elibera furia, însă eram conștientă că era singura mea conexiune cu Luca. În timp ce îmi treceam degetele din nou pe deasupra ecranului, oprindu-mă la numele lui, am observat simbolul roșu care clipea lângă receptor și care mă atenționa că aveam până târziu în noapte șaptesprezece apeluri pierdute. Cele mai multe erau de la April, iar câteva de la Megan. Mai multe sms-uri mă informau de mesajele din căsuța vocală.

Am format numărul de contact al căsuței vocale.

– Hei, Sage! am auzit vocea lui April. Sună-mă!

S-a auzit din nou un piuit, iar un al doilea mesaj vocal era tot de la ea, doar după câteva minute.

– După câte văd, Luca nu este singurul care nu dorește să discute cu mine. Nu știi ce s-a întâmplat între voi. Mi-aș dori să pot înțelege situația. Ce s-a întâmplat? Sună-mă, te rog!

Din nou un piuit.

Următorul mesaj.

– Hei! Tot eu sunt! April! Tocmai am sunat la apartamentul nostru, și, ori ignori apelurile, ori te-ai mutat deja. Nu pot să cred că Luca te-a dat afară de acolo. În cazul în care ai plecat din apartament, sper din tot sufletul că nu vei dormi în dubiță. Este mult prea frig. Aaron este în Melview în perioada sărbătorilor, însă colegii lui de apartament sunt plecați. Dacă ai nevoie de o cameră, îl poți suna. Ți-am dat deja numărul lui, nu-i așa? Dacă nu, anunță-mă! Nu, așteaptă, sună-mă și dacă ai numărul lui de mobil!

Din nou un mesaj.

– Pot înțelege dacă nu vrei să vorbești cu mine. Însă vreau să știu dacă îți este bine. Îmi fac griji din cauza ta.

Disperarea din vocea lui April creștea cu fiecare mesaj trimis, iar eu regretam că nici măcar o dată nu răspunsesem apelurilor ei. La urma urmei, nu greșise cu nimic și nu merita să mă port astfel cu ea.

Un alt piuit de mesaj. Tocmai eram pe punctul de a închide căsuța vocală pentru a o suna pe April, când o voce profundă, masculină, mi-a tăiat respirația.

– Hei, Sage!

Luca!

Am început să plâng involuntar. Nici măcar nu-mi trecuse prin cap că aș putea, atunci și acolo, să-i aud vocea. Emoționată, mi-am ținut respirația, ca nu cumva să pierd vreun cuvânt.

– Sper că ai ajuns cu bine în Melview. April mi-a mărturisit că nu știe nimic de tine, iar la telefoanele lui Megan nu ai reacționat. Amândouă își fac griji din cauza ta, încearcă să iei legătura cu ele.

Amândouă își fac griji din cauza ta. Doar Megan și April. El însă nu. Îmi dădeam seama că era un gând egoist, însă mi-aș fi dorit ca și el să se intereseze de mine. Nu voiam să-i fiu indiferentă.

Deși mesajul mi se întipărise deja în minte, l-am ascultat încă de patru ori, numai pentru a-i auzi vocea. Simțeam cum inima mi se strânge de emoție și de durere în același timp. Deja îi simțeam lipsa. Epuizată, m-am sprijinit de marginea patului, pentru a asculta a nu știu câta oară mesajul. Numai după ce am mai lăsat încă o dată să-mi aud numele, „Hei, Sage!“, am închis mesageria.

De fapt, intenționam să o sun pe April, fiindcă știam că ea era cea care îl determinase pe Luca să-mi trimită mesajul vocal, însă degețul mare îmi alunecă aproape singur pe numele lui Megan. Este greu să te dezobișnuiești de ceea ce ți-a fost și îți este important.

Mi-a răspuns încă de la primul apel.

– Sage! a strigat Megan atât de tare în telefon, încât am tresărit. Unde ești? Ești bine? Sper că nu te afli într-un spital, cu oasele fracturate. Ar trebui să vin în Nevada?

În vocea ei puteam auzi atât furie, cât și îngrijorare.

– Nu, nu trebuie să vii. Mă simt bine, am asigurat-o imediat, chiar dacă m-aș fi bucurat să o văd. Îmi pare rău că nu am luat legătura mai repede cu tine, însă am vrut să fiu singură.

– Puteai să-mi fi dat numai un mesaj scurt.

Am oftat.

– Da, ai dreptate, a fost un gest egoist din partea mea.

– Bineînțeles! spuse pe un ton aspru pe care îl auzisem destul de rar din gura ei, ceea ce făcu să-mi crească muștrările de conștiință sub tensiunea din cuvintele ei de reproș.

– Îmi pare rău, am repetat, iar pentru câteva minute se așternu liniștea.

– Unde ești acum? mă întrebă Megan încă o dată.

– Într-un motel din Melview. Luca mi-a spus să dispar din apartament.

– Luca?

– Da!

– Este un nenorocit, spuse ea aproape șuierând. Vrei să vin acolo și să-l iau la bătaie?

Probabil că, într-un alt moment, ideea că Megan l-ar fi putut lua la bătaie pe Luca m-ar fi făcut cu siguranță să râd, doar că astăzi acest lucru nu îmi aducea decât tristețe. Am înghițit cu greutate și am strâns ochii.

Dispari! Nu voiam să vorbesc despre el, însă pe de altă parte nu puteam să nu mă gândesc la el. Orice gând îmi era un chin. Cine ar fi putut bănuși că dragostea poate provoca o durere atât de mare?

– Am putea să nu discutăm despre Luca?

Am auzit-o cum scoate un suspin greoi. Simțeam că ar fi făcut orice ca să mă ajute. Același lucru îl simțeam și eu în urma despărțirilor pe care ea le trăise. Totuși, în timp ce ea ar fi fost în stare ore întregi să își descarce suferința în fața mea și a lumii întregi, pentru mine era mai important ca toți cei din jurul meu să nu fie părtașii suferinței mele.

– Cum dorești, spuse Megan după un moment de ezitare. Însă doar un lucru trebuie să-mi destăinui.

Am dat afirmativ din cap. Îi datoram asta.

– Bine!

A tras aer în piept.

– Ți-a făcut rău? Sau te-a forțat să faci ceva ce nu ai vrut? Dacă s-a întâmplat așa ceva, atunci...

– Nu! am izbucnit. Îi puteam înțelege reacția, la urma urmei îmi știa temerile și reținerea inițială față de Luca, însă el nu mi-ar fi făcut niciodată ceva rău. Nu este vorba despre asta, am răspuns cu o convingere deplină. Absolut deloc. Luca nu ar fi putut să se poarte mai bine cu mine decât a făcut-o.

– Bine atunci, spuse Megan pe un ton sceptic.

– Am nevoie doar de mai mult timp, am asigurat-o, sperând să mă creadă. Și, acum, hai să vorbim despre altceva. Cum este la tine atmosfera de Crăciun?

Megan bolborosi doar.

– Ca să fiu sinceră, aș face orice ca în acest moment să mă aflu într-o cameră de motel.

– Atât de rău este?

– Da! Rudele noastre au sosit ieri, iar eu stau și mă întreb dacă la vârsta de nouăsprezece ani nu aș fi prea bătrână ca să fiu adoptată. Cel care mă enervează cel mai mult este unchiul meu, însoțit de soția lui și de fiica vitregă perfectă, cu părul blond vopsit perfect, cu un zâmbet perfect și care, începând din această vară, are un loc de studiu perfect la Universitatea Brown. Toți profesorii universitari o iubesc, iar ea este bineînțeles împreună cu primul ei prieten din liceu care și el, de asemenea, studiază la Brown și care probabil că îi va dăruia de Anul Nou un inel de logodnă, spuse Megan, ca și când cineva ar fi strâns-o de gât. Melanie încoace, Melanie încolo. Melanie este nemaipomenită. Pot să jur că părinții mei plănuiesc deja să o răpească și să îl forțeze pe unchiul meu să mă adopte. Atunci vor avea în sfârșit fiica pe care și-au dorit-o întotdeauna.

Rivalitatea dintre Megan și Melanie nu era ceva nou. Comparația cu ea începuse încă de când Megan avea cincisprezece ani, atunci când se răzvrătise împotriva tuturor regulilor generale, când și-a pus

un inel în nas, deși i-a fost interzis acest lucru, când a început să-și coloreze părul și să-și invite prietenul acasă.

– Exagerezi! Părinții tăi nu te-ar da niciodată în schimbul cuiva, pentru că te iubesc.

Megan suspină enervată, iar eu puteam auzi cum cobora scările care duceau spre atelierul din pivnița casei.

– Știu! Și tocmai aici este problema. Dacă nu ar fi fost de acord cu deciziile mele doar pentru că sunt pur și simplu conservatori, ar fi fost altceva, problema este că își fac într-adevăr griji în legătură cu viitorul meu.

– Iar pe tine asta nu te îngrijorează?

– Nu, de ce m-ar îngrijora? Grijiile sunt doar niște sentimente inutile, fiindcă de fapt ele nu schimbă cu nimic situația. Ori încerci să schimbi cumva lucrurile, ori le lași așa cum sunt și înveți să te adaptezi situației. Nu se schimbă nimic doar pentru că îți faci griji.